

ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ Γερμανοῦ Ζαχερ-Μάλοχ]

Ἡ ἡρώς μας συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας οἱ Γάλλοι ἐπιτυχῶς ὀνομάζουσι femme incomprise. Ἡ βραωνίς Ἀδέλα φόν Τάυρβουργ δὲν ἐγνώρισε τὰς μητρικὰς θωπείας. Ἀπὸ τῆς τροφῆς περιήλθεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς νηπιαγωγῆς, ἀκολούθως τῆς παιδαγωγῆς, τοῦ χοροδιδασκάλου καὶ τέλος τοῦ μουσικοδιδασκάλου. Τρυφερά καὶ ἀναίσθητος εἰσηλθεν εἰς τὸν καλούμενον κόσμον ἔχουσα πολλὰς ἀπαιτήσεις παρὰ τῆς ζωῆς ἀνίκανος ὅμως αὐτὴ νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀνάγκην ἐκυτῆς. Τοιαύτη, συνεζευχθὴ γέροντά τινα καὶ εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἔμεινε χήρα, ὡραία, μέ τινα θέλγητρα, ὅσους καὶ θαυμαστὰς τὸ ἐλάττωμά της ἦτο ὅτι ἐστερεῖτο ἰδανικῶν ἢ ὑψηλοτέρων ἰδεῶν. Ἡ ζωὴ εἶχεν ἀπολέσει δι' αὐτὴν πᾶσαν σημασίαν, ὥς μόνην δὲ φροντίδα εἶχε πῶς νὰ περᾷ τὸν καιρὸν. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἡλικίαν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐρήμωσιν τῆς καρδίας της εἶχε μίαν ἐπιθυμίαν: νὰ προσελκύῃ τοὺς περὶ αὐτὴν, κυλίουσα αὐτοὺς εἰς τερπνὰ ὄνειροπολήματα· τοῦτο ἦτο τρόπος τις τοῦ νὰ διέρχεται τὸν καιρὸν.

Καὶ οἱ ἄνδρες περιπίπτουσι πάντοτε εἰς τοιαῦτα σφάλματα· τὴν ὡραιότητα τῆς γυναικὸς ἐκλαμβάνουσιν ὥς ἀντανάκλασιν ἀγγελικῆς ψυχῆς, νομίζουσι δὲ ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ὡραίας θὰ εὕρωσι τὴν ποίησιν δι' ἧς πληροῦνται τὰ θέλγητρα αὐτῆς· ἡ δὲ Ἀδέλα ἦτο εἰς μέγιστον βαθμὸν ὡραία, τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ὑπέσχετο πολλὰ τοιαῦτα, ὅποια ὀλίγα εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, τὸ δὲ σῶμά της ἦτο θαυμασίως συνηρμοσμένον· τὸ δέρμα ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν χιόνα ὥς πρὸς τὴν λευκότητα· τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἦσαν λεπτά καὶ εὐγενῆ· ἡ ρίς καὶ τὸ στόμα ἦσαν τόσῳ κανονικά, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσιν ὥς πρότυπον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Φειδίαν· χρυσοξανθὸς δὲ κόμη περιέβαλλε τὴν ἀγγελικὴν αὐτὴν μορφήν ὥς χρυσοῦν πλαίσιον. Πρὸς οὐδὲν ὅμως δύναται τις νὰ παραβάλῃ τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ὡραιότερους καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ ἔτος τοῦ πένθους διήλθεν ἡ Ἀδέλα περιηγουμένη τὴν Ἰταλίαν, τὴν νότιον Γαλλίαν καὶ ἐφυσόχασεν εἰς τὰ κατάφυτα ὄρη τῆς Τυρολίας. Ἐνταῦθα ἡ αἰθουσα τῆς Ἀδέλας ἔγινε τὸ κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας. Παρ' αὐτῇ ἐχόρευον, ἐπαιζον, ἤκουον μουσικὴν ποτὲ μὲν καλὴν, ἐνίοτε δὲ κακὴν· πάντες ὁμοῦ ἐξήρχοντο εἰς ἐκδρομὰς ἐφιπποὶ ἀνὰ τὰ γραφικὰ ἐκεῖνα μέρη. Πολλὰκι ὅμως ἡ Ἀδέλα ἐπέβαινε τοῦ ἵππου της καὶ ἔτρεχεν εἰς τὰ ὄρη μόνη, ἢ καὶ ἀνευ ὁδηγοῦ. Συνέλαβε δὲ ποτε τὴν ιδέαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐρημοκλήσιον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, κείμενον ἐπὶ ὑψηλῆς κορυφῆς, πάντοτε χιονοσκεπὺς. Φθᾶσα εἰς τὸ παρὰ τοὺς πρόποδας χωρίον, ἀφῆκε τὸν ἵππον της

εἰς τὸν ξενῶνα καὶ ὀπλισθεῖσα διὰ ῥάβδου ἀνήρχετο τοὺς γραφικοὺς λόφους. Ἐπροχώρει καὶ ἄρινε κάτω μακρὰν τὴν σταθμὸν· εἶχε φθάσει ἤδη εἰς ἱκανὸν ὕψος, ὅτε ὁ δῦων ἥλιος τῇ ὑπέμνησεν ὅτι ἦτο καιρὸς γὰρ ἐπιστρέφῃ. Τότε μόλις παρετήρησεν ὅτι δὲν εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, ἀλλ' εἶχε περιπλανηθῇ εἰχεν ἐμπέσει εἰς φάραγγας ἀδιεξόδους. Μάστιγν ἀνεζήτη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ λαθυρίνου. Ἐκραξεν, ἐκένωσε τὸ πολύκρατον, ἀλλὰ μόνον παλλὰπλῇ ἡχώ ἐπηκολούθησεν. Ἦτο εἰς ἀπόγνωσιν· ἐκάθισεν ἐπὶ τινος λίθου καὶ ἔκλαυσεν· ἀλλ' ὁ καιρὸς παρήρχετο ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη κρυθῇ πέραν τῶν ὀρέων, παγερός δὲ ἀνεμὸς ἐαυρίζε διὰ τῶν γυμνῶν βράχων.

Ἡ Ἀδέλα ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς πρᾶγμα· τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν νοῦν της — ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Αἶφνης πολὺ πλησίον ἠκούσθη φωνὴ ἀνδρός:

— Πᾶ! τί κάμνετε; πῶς εὐρέθητε ἐδῶ;

Ἡ Ἀδέλα ἀνηγέρθη, ἔμπροσθέν της ἵστατο νεκρὸς τις κύριος. Δι' ὀλίγων λέξεων τῇ ἐξήγησε τὸ ἀτύχημα καὶ τὴν δεινὴν θέσιν της.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ ἄγνωστος.

— Ἐρωτᾶτε ἀκόμη! Σεῖς εἰσθε ὁ ἀγγελος τῆς σωτηρίας μου.

Ὁ ἄγνωστος ἦλθε πλησίον της. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του ἐφαίνετο κυνηγός. Ἡ Ἀδέλα δὲν ἤγγησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ζωηρότητά της. Χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ περισσότερον ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἤρχισαν τὴν πορείαν. Εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἤδη ἀρκετὰ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης ὅτε αἶφνης ἡ Ἀδέλα παραπατήσασα ἐξήρθρωσε τὸν δεξιὸν πόδα ἐλαφρῶς μὲν, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ πετήσῃ αὐτόν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς φέρω — εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Δὲν εἰσεύρω... ναί... ἐπιθύρισε ταχθεῖσα ἡ Ἀδέλα.

— Εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶνε δυνατόν νὰ σᾶς στενοχωρῶσιν οἱ τύποι τῆς κοσμιότητος, εἶπεν ἀστεϊζόμενος ὁ κυνηγός.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀδέλα, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως κάμω κατάχρησιν τῆς καλωσύνης σας.

— Ἀ! περὶ τούτου οὔτε νὰ ἀναφέρῃ τις ἀξίζει τὸν κόπον, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγός.

Καὶ ἀνευ περαιτέρω φιλοφρονήσεων, ἔλαβε τὸ ὄρατον φορτίον.

Ἡ Ἀδέλα κατελήφθη ὑπὸ ἄλλοκότου τινὸς αἰσθήματος, ὅτε εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις καὶ τὴν πρῶτην φοράν, ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν τοιαύτην αἰσθησιν, ὅποιαν οὐδεὶς ἔως τότε ἀνὴρ εἶχεν ἐμποιήσει εἰς αὐτήν. Τί αἰσθημα εἶνε τοῦτο; Μήπως εἶνε ἔρως; Καὶ ξένος; αὐτὸς εὗρε νέον κόσμον εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ἀδέλας· τὴν καρδίαν του ἐνέπλησεν ὁ ἔρως, καὶ τὸ πῦρ τοῦτο ἦνα-

ψε περισσότερον ὅτε ἐκράτει εἰς χεῖρας του τὸ πολυτίμητον φορτίον.

Ὅτε αὐτὸς ἔφερε τὴν Ἀδέλα εἰς τὸν ξενῶνα, ὅπου εἶχεν ἀφῆσει τὸν ἵππον της, αὕτη ἀπεχαιρέτησε τὸν εὐεργέτην της καὶ σφιγγούσα τὴν χεῖρά του νύχταρῖσται διὰ παντοίων φράσεων. Ἀλλ' ἦτο ἤδη νύξ, καὶ ὁ ἄγνωστος ἐπρότεινε νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας. Αὕτη προσέβλεπεν αὐτὸν δισταζούσα.

Ὁ ἄγνωστος παρετήρησε τοῦτο καὶ εἶπε:

— Διὰ νὰ γνωρίζετε ποῖον ἀξιοῦτε τῆς ὑμετέρας ἐμπιστοσύνης ἐπιτρέψατέ μοι νὰ συστηθῶ πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ταῦτα λέγων τῇ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Ἡ Ἀδέλα ἀνέγνωσε: «Φρειδερίκος Φόν-Βανδόρφ».

— Εἰσθε ῥώστος, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν ἡ βραωνίς· κάπου ἤκουσα τὸ ὄνομά σας.

Ὁ Βανδόρφ ἀπήντησε καταπρακτικῶς. Ἦτο πλούσιος κτηματίας καὶ ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὸ κυνήγιον ἀφοσίωσης, διέτριβεν ἐν Τυρολίᾳ. Ἦτο νέος καὶ ὡραῖος· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐκφραστικόν, μάλλον ζωηρόν, τὸ δὲ ξανθὸν γένειόν του καθίστα γλυκεῖαν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του.

Ἀφ' οὗ ἔραγον ὀλίγον, ὁ Βανδόρφ ἐβοήθησε τὴν Ἀδέλαν νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου της· αὐτὸς δὲ προπορευόμενος ἐδείκνυε τὴν ὁδόν· αὕτη τὸν ἠκολούθει. Ποῦ καὶ ποῦ ἀντήλλασσον πρὸς ἀλλήλους ὀλίγας λέξεις καὶ πάλιν ἔπαυον. Ἀμφοτέρω ἀπασχολοῦντο ὑπὸ ἐνδομύχων αἰσθημάτων, ὀλίγην δὲ προσοχὴν ἠδύνατο νὰ δώσωσιν εἰς λόγους. Ἀργὰ πολὺ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐξοχικὴν τῆς Ἀδέλας οἰκίαν. Ἐσφιγξάν ἀκόμη ἀπαξ τὰς χεῖρας ἀλλήλων. Ἡ Ἀδέλα προσεκάλεσε τὸν Βανδόρφ τὴν ἐπαύριον· εἰς τὸ τέτον, μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθησαν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Βανδόρφ ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀδέλαν. Αὕτη τὸν ἐδέχθη οἰκειότατα. Ὁ Βανδόρφ διηγετοῖς τὴν Ἀδέλαν περὶ τῆς πατρίδος του περὶ τῶν περιηγήσεών του εἰς τὴν νότιον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τῇ ἀνεγνωσεδύωρα διηγήματα τοῦ Τουργιένερ.

Ἡ Ἀδέλα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας οἰκουρούσα ἔνεκα τῆς ἐξαρθρώσεως, εὕρισκετο σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν μετὰ τοῦ Βανδόρφ· ἠρέσκετο πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν του, καὶ τὸ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀνευ περιστροφῶν. Ὅτε ἡ Ἀδέλα ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται εἰς περίπατον ὁ Βανδόρφ ἦτο ὁ τακτικὸς σύντροφός της· μετ' αὐτοῦ ἔκαμνε τώρα τὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ ὄρη καὶ ἐκάστην ἐσπέραν ὁ Βανδόρφ ἦτο προσκεκλημένος παρὰ τῇ Ἀδέλᾳ εἰς τὸ τέτον. Ἐξω ἐπιθυρίζον ἐννοεῖται περὶ τῆς οἰκειότητος αὐτῆς, περὶ μέλλοντος γάμου πολὺ πρὶν ἢ ἐκεῖνοι ἐξηγηθῶσι πρὸς ἀλλήλους.

[Ἐπταί το τέλος]

Κ Γ.

ΓΝΩΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων κκ. Συνδρομητῶν μετακλήσονται κατὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἵνα μὴ ἐπὶ κλη ἀταξία εἰς τὴν διακομὴν τοῦ φύλλου.

Ἡ Διευθύνσις.